

РЕШЕНИЕ

№ 2164

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 26.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора П. Никова, като разгледа дело номер **10362** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното: Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадена от [фирма] ([фирма]), с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управлението в [населено място], [улица], вх. „Б”, ап. 12, с вх. № 25511 от 23.11.2011 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ) и вх. № 53-00-641 от 19.10.2011 г. по описа на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” (Д’ОУИ”) - С. при Националната агенция за приходите (НАП), уточнена с молба от 16.12.2011 г., срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 21.02.2011 г. (РА), издаден от С. Н. Г.-главен инспектор по приходите при Териториална дирекция на НАП – [населено място], „Средни данъкоплатци и осигурители” (СДО), в частта, потвърдена с Решение № 1735 от 04.10.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ”, [населено място].

Дружеството жалбоподател оспорва: 1. Отказ за ползване на данъчен кредит за месец септември 2008 г. в размер на 4138,75 лв., на основание чл. 73, ал. 1 и ал. 5 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС); 2. Лихвите за просрочие в размер на 1149,63 лв. към 21.02.2011г., начислени върху допълнителното задължение по т. 1-ва; 3. Доначисления със спорния РА корпоративен данък за 2008 г. в размер на 584014,97 лв., определен в резултат на по-ранното признаване на приходи от продажба на дружествени дялове в размер на 6454239,00 лв. през 2008 г. вместо през 2009 г., когато фактически е вписана сделката в Търговския регистър; 4. Лихвите за просрочие в размер на 87846,74 лв. към 21.02.2011 г., начислени върху допълнителното задължение по т. 3-та;

По приложението на Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО):

Жалбоподателят поддържа, че РА е издаден в нарушение на материалния закон. Твърди, че органът по приходите не е тълкувал закона по реда на чл. 46 от Закона за нормативните актове (ЗНА), като вместо да приложи разпоредбите според точния им смисъл, с цел да определи данъчни задължения в неправилно увеличен размер, той е тълкувал и приложил закона в разрез с вложения в нормите смисъл. Не е съобразил, че прехвърлянето на дялове в дружество е сложен фактически състав и прехвърлителният ефект на сделката настъпва с осъществяването на всички негови елементи. Неправилно органът по приходите е приел, че осъществяването на част от елементите на фактическия състав е достатъчно, за да се приеме за завършен целия такъв. Позовава се на чл. 129, ал. 2 от Търговския закон (ТЗ), съгласно който договорът за продажба на дружествени дялове в ООД/ЕООД се вписва в търговския регистър. Твърди, че с акта на вписване завършва цялата предвидена в закона последователност от правни действия и настъпват целените с отчуждителната сделка правни последици, които касаят собствеността на съответните дялове. Вписването има конститутивен ефект и е въведено, за да може по повод на вписването да се упражни контрол върху законосъобразността на важни юридически факти - учредяване на дружество, решение на общо събрание на дружество, както и за да се допусне да настъпят техните правни последици, само ако тези факти са се развили законосъобразно. Административният акт на длъжностното лице по регистрацията, допускащ конститутивно вписване, се изразява в потвърждение на частно-правния юридически факт. Сочи, че целта на договора за покупко-продажба на дружествени дялове е купувачът да стане съдружник в дружеството. Последният става такъв, според жалбоподателя, едва с вписване на продажбата в Търговския регистър, когато е завършен предвидения в закона фактически състав и настъпват последиците от сключения договор за прехвърляне на дружествен дял. В периода между датата на договора и датата на вписването му в Търговския регистър, [фирма] не е бил съдружник в [фирма], тъй като първото дружество е придобило дяловете от капитала на [фирма] не през 2008 г., когато е бил нотариално заверен договорът за продажба на дялове, а през 2009г., когато е било извършено вписването в Търговския регистър (ТР). Обръща внимание, че на 15.12.2009 г. едноличният собственик на капитала на [фирма] е потвърдил решенията по Протокол от заседанието на Общото събрание на дружеството от 10.09.2008 г., дал е съгласие за извършване на продажбата на дялове, дал е съгласие за приемането на [фирма] като съдружник в [фирма], а на 18.12.2009 г. общото събрание на [фирма], едноличен собственик на капитала на [фирма], е потвърдило решенията на предишния едноличен собственик на капитала на [фирма] от 10.09.2008 г., взело е решение за участие в друго дружество и решение за закупуване на дружествени дялове.

Според дружеството – жалбоподател неправилно органът по приходите се е позовал на чл. 6, ал. 2 от Закона за търговския регистър (ЗТР). Оспорва направения извод, че всички предпоставки да бъде извършено вписване са били налице през месец 09.2008 г. и единствено бездействието на страните по сделката е довело до забавяне на този формален акт. През м. 09.2008 г. само е подписан договора с нотариална заверка на подписите за прехвърляне на дружествени дялове, а през 2009 г. е приет новия съдружник, поради което вписването в ТР е могло да бъде извършено през 2009 г., но не и през 2008 г. Позовава се на правната теория и практиката на Върховния административен съд.

Прави изводи по аналогия предвид изричната уредба в чл. 113 ЗКПО на едно от

действията изброени в чл. 140, ал. 4 ТЗ. Според жалбоподателя след като ЗКПО урежда едно от тези отношения, а именно датата на преобразуване за данъчни цели, следователно чл. 113 ЗКПО е приложим и за останалите случаи, уредени в чл. 140, ал. 4 ТЗ, които влияят върху данъчното облагане на участващите страни. Предвид това, поддържа, че за данъчни цели трябва да се има предвид датата на вписване в ТР, както при преобразуване, така и при прехвърляне на дружествени дялове, които действия са общо уредени в чл. 140, ал. 4 ТЗ.

Дяловете, които [фирма] притежава в [фирма] и които с вписването през 2009 г., според жалбоподателя, прехвърля на [фирма], представляват финансов актив по смисъла на СС 32 - „Финансови инструменти“ - по - конкретно инструмент на собствения капитал. Предвид това, поддържа, че приложимата норма по отношение на продажбата е т. 11.1 от Счетоводен стандарт (СС) 32, съгласно която предприятието отписва изцяло или частично финансовите си инструменти (включително произтичащите от обезпечения) единствено, когато договорените права или задължения по тях бъдат погасени. При определяне на момента на отписване, следва да се има предвид и текста на т. 11.2 от стандарта, според който прехвърлянето само по себе си на финансов инструмент на друго предприятие не означава, че той непременно подлежи на отписване. О. на финансов инструмент, който е прехвърлен, зависи от условията на сделката по прехвърлянето-например финансов инструмент може да не се отписва, когато: в) прехвърленият финансов инструмент не е свободно достъпен на пазара и прехвърлящият е запазил в значителна степен всички финансови рискове, които биха възникнали от финансовия инструмент. [фирма] понася всички финансови рискове до вписване на договора в ТР, предвид, че от правна гледна точка тя е собственик на дяловете до този момент.

В този смисъл жалбоподателят твърди необоснованост на извода на органа по приходите в смисъл, че второто условие на т. 11.2 не е налице, тъй като прехвърлящият не е запазил в значителна степен всички финансови рискове, които биха възникнали от финансовия инструмент, както и цитирането на видовете финансови рискове без според [фирма] да са обяснени мотивите за заключението, че в конкретната ситуация нито едно от изброените разновидности на възможния финансов риск не е запазена, още по-малко в значителна степен. Изтъква, че данъчните отношения са следствие от осъществени търговски отношения. В този смисъл твърди, че няма как да възникне задължение за плащане на данък, без да се е осъществила стопанската операция, пораждаща задължението за съответното данъчно задължение. Като е обърнал тази последователност, органът по приходите е издал един акт в нарушение на закона.

Предвид гореизложеното [фирма] моли да бъде съобразена разпоредбата на чл. 140, ал. 4 ТЗ и да бъдат приети доводите, че дяловете от капитала на [фирма] са придобити от [фирма] през 2009 г., както и че [фирма] е реализирало приход през 2009 г., в момента на вписването на новия съдружник в търговския регистър. Тоест, при осъществяване на прехвърлянето на дружествени дялове от [фирма] на [фирма] сумата получена по сделката следва да бъде отнесена като приход в момента, когато е завършен фактическия състав на прехвърлителната сделка, а именно през 2009 г.

По приложението на ЗДДС:

Жалбоподателят излага, че по реда на чл. 25, ал. 2 ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Сочи, че за финансовите услуги по чл. 46 ЗДДС не е предвиден отделен ред за определяне на данъчното събитие, поради което за тях са приложими общите законови

разпоредби. Затова поддържа, че извършената освободена доставка в размер на 6454000,00 лв. следва да се отнесе към месец декември 2009 г., когато е извършено вписване на продажбата в Търговския регистър и фактически е прехвърлена собствеността върху дяловете, а не към месец септември 2008 г., когато се извършва нотариалната заверка на договора за покупко - продажба.

Относно определените лихви за просрочие:

Дружеството твърди, че освен поради неправилно определяне на главниците, начислените в акта лихви за просрочие са неправилно определени и на самостоятелно основание. Това е така, защото видно от РА към 2009 г. [фирма] има надвнесени суми, с които може да се извърши прихващане на установените с акта задължения. В нарушение на закона прихващането е извършено към датата на издаване на акта, вместо към най-ранната възможна дата. Прихващането следва да се извърши към най-ранната възможна дата, към която съществуват и двете насрещни вземания. Основен принцип на института на прихващането е, че двете насрещни вземания се смятат за погасени до размера на по-малкото от тях от деня, в който прихващането е могло да се извърши, а ДОПК не въвежда отклонение от този принцип. Единствената особеност при прихващането на публични задължения е, че само органът по приходите може да направи волеизявлението за прихващане. Поддържа, че прихващането погасява взаимните задължения до размера на по-малкото от тях към най-ранната възможна дата. Навежда довод за незаконосъобразно начисляване на лихва върху определеното с РА задължение за периода до издаване на РА, при условие, че в същото време [фирма] има насрещно вземане срещу държавата.

Предвид всичко изложено, дружеството – жалбоподател моли отмяната на РА в обжалваните пред съда части. Претендира направените по делото разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от редовно упълномощения адв. Г., който поддържа жалбата. По същество моли нейното уважаване по изложените в жалбата съображения. Претендира направените по делото разноски, в това число адвокатско възнаграждение.

Ответникът – директорът на Д"ОУИ" - С. при ЦУ на НАП, редовно призован, не се явява, но се представлява в съдебните заседания от юрисконсулт М., която от негово име оспорва жалбата. По същество моли да бъде отхвърлена по съображения, изложени в решението на контролната инстанция – директор на Д"ОУИ" – С.. Претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение.

С. градска прокуратура - редовно призована, представлява се от прокурора Н., която дава заключение за неоснователност на жалбата.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК срещу РА, в частта потвърдена с решението на Д"ОУИ" при условията на чл. 156, ал. 6 ДОПК, се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ревизионното производство е образувано с издаването на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1000249 от 28.07.2010 г. (лист 1,2 от папка № 6 от преписката), на осн. чл. 112 ДОПК и чл. 113 ДОПК. С последната е възложено извършването на ревизия на

[фирма], с адрес за кореспонденция в [населено място], [улица], вх. „Б”, ап. 12 за подробно посочени задължения на дружеството, в това число такива по ЗДДС за периода 01.12.2004 г. – 30.06.2010 г. и за корпоративен данък за периода 01.01.2004 г. – 31.12.2009 г. Определени да извършат ревизията са лицата: С. Н. Г. - главен инспектор по приходите, ръководител екип, М. Б. М. – старши инспектор по приходите, Р. Т. Д. – главен инспектор по приходите и Е. Ч. С. – главен инспектор по приходите. Заповедта е издадена от компетентен орган по приходите С. С. В. - началник сектор „Селекция”, Дирекция „СДО” при ТД на НАП – С. (виж досежно компетентността Заповед № РД-01-6 от 04.01.2010 г., т. I, 13 и т. II, 12, на л. 153-155 от делото, както и доказателствата на л. 156-161 от делото). Връчена е надлежно на пълномощник на данъчния субект на 29.07.2010 г. (чл. 113, ал. 2 ДОПК). Срокът на ревизията е определен на „до три месеца, считано от датата на връчването” на посочената ЗВР. Със ЗВР № 1000417 от 29.10.2010 г., издадена от същото лице, е изменена ЗВР от 28.07.2010 г. досежно срока за извършване на ревизията. Последният е определен „до 29.11.2010 г.” На 01.11.2010 г. ЗВР за изменение на първата такава е връчена на пълномощник на [фирма].

На 13.12.2010 г., един ден след изтичането на срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК, е издаден РД № 1000417 (РД, л. 133 - 347 от папка № 5 и 6 от преписката) от ревизиращите органи Г., Д., М. и С., определени с посочените по – горе ЗВР. Същият има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК и е връчен на пълномощник на ревизирувания субект на 27.12.2010 г., тоест след изтичането на срока по чл. 117, ал. 4 ДОПК.

На 07.02.2011 г., в срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК, валидно продължен с Решение № 189 от 10.01.2011 г. (л. 353-355 от папка № 5 от преписката), дружеството-жалбоподател е представило писмено възражение срещу част от констатациите, направени в РД.

На осн. чл. 119, ал. 2 ДОПК, началник – отдел „Контрол”, Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители” при ТД на НАП – С. Т. Т. В. е издала Заповед № К 1000417 от 15.12.2010 г. (ЗОКО, на л. 351 и 352 от папка № 5 от преписката), с която е определен компетентният да издаде РА орган по приходите – С. Н. Г.. Заповедта е връчена на пълномощник на ревизираното лице на 07.03.2011 г.

На 21.02.2011 г., четири дни след изтичането на срока по чл. 119, ал. 3 ДОПК, определеният със ЗОКО компетентен орган е издал спорния РА № [ЕГН] (на л. 369-547 от папка № 4 от преписката). Последният е връчен на пълномощник на жалбоподателя на 07.03.2011 г., след изтичането на срока по чл. 119, ал. 4 ДОПК. Ревизионният акт съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 ДОПК. Видно от него, издалият го орган по приходите е възприел констатациите и мотивите на РД, въз основа на което е установил оспорените задължения в обжалваната част.

В срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК, издаденият срещу ревизирувания субект РА е бил обжалван по административен ред с жалба вх. № 25-53-06-694 от 21.03.2011 г. (на л. 1029-1037 от преписката/ л. 57-65 от делото). Жалбата е подадена по реда на чл. 152, ал. 3 ДОПК до решаващия орган – директора на Д”ОУИ” чрез ТД на НАП, „СДО” – [населено място]. Предмет на жалбата са и установените задължения, предмет на жалбата до съда.

В срока по чл. 156, ал. 6 ДОПК, решаващият орган се е произнесъл с изрично мотивирано Решение № 1735 от 04.10.2011 г. (на л. 36-42 от делото) по повдигнатия с жалбата въпрос. Решението е връчено на упълномощено от [фирма] лице на 10.10.2011 г. (л. 33 от делото).

Дружеството- жалбоподател [фирма] е включено в Приложение № 1 към Заповед № РД -01-1 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП – С. за определяне на обхвата на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители”, под № 2472.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Съгласно чл. 118, ал. 2 ДОПК РА се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП). В настоящия случай, на осн. чл. 119, ал. 2 ДОПК, в съответствие с правомощието по чл. 119, ал. 3 ДОПК и Заповед № РД-01-6 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП – С. (л. 153-155 от делото), началник отдел «Контрол» при Дирекция «Средни данъкоплатци и осигурители» Т. Т. В. е издала ЗОКО, с която е определен компетентният да издаде РА орган по приходите – С. Н. Г., на длъжност главен инспектор по приходите. Обжалваният РА е издаден именно от това лице, тоест от такова, разполагащо с материална компетентност. РА е издаден в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 120 ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размера на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА, тъй като не е извършена промяна, в резултат от подаденото по реда на чл. 117, ал. 5 ДОПК възражение в обжалваната пред съда част.

След като обсъди приложените в административната преписка доказателства, съдът намира, че при издаването на РА не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да повлияят на неговата законосъобразност. Констатираното от съда издаване на РД един ден след изтичането на срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК, връчването му след изтичането на срока по чл. 117, ал. 4 ДОПК, издаване на РА няколко дни след изтичането на срока по чл. 119, ал. 3 ДОПК и връчването му след изтичането на срока по чл. 119, ал. 4 ДОПК представляват несъществени процесуални нарушения, които не биха могли да доведат до издаването на различен по съдържание РА и не влияят на законосъобразността на издадения такъв. Ето защо те не могат да бъдат основание за неговата отмяна.

Предвид представените по делото доказателства съдът приема за установено следното:

1. По приложението на Закона за корпоративното доходно облагане:

Съгласно договор от 08.08.2008 г., сключен между [фирма], в качеството му на купувач и [фирма], в качеството му на продавач, е сключен договор, по силата на който продавачът се задължава да учреди дружество с ограничена отговорност с капитал 5000,00 лв. и да прехвърли на това новоучредено дружество собствеността върху пакет от 14000 броя поименни акции с право на глас, които [фирма] притежава от капитала на [фирма]. Съгласно чл. 3 от договора след придобиване на собствеността на акциите от страна на новоучреденото дружество, [фирма] се задължава неотменимо да прехвърли на [фирма] собствеността върху 50 % от дяловете си в капитала на новото дружество, равняващи се по номинал на 2500,00 лв. Определената между

страните цена, която купувачът - [фирма] дължи за бъдещото придобиване на дружествените дялове е в размер на 3300000,00 евро (л. 45-47 от преписката, папка № 6).

В изпълнение на договора от 08.08.2008 г. [фирма] учредява [фирма] и става едноличен собственик на капитала на новоучреденото дружество (справка в ТР на адрес: <https://public.brra.bg/C./V./H..ra?guid=b223a4ec-6fb4-46dd-baba-6ba8e914688c&id ent=00230&subDeed=316420>, както и на адрес: <https://public.brra.bg/C./V./H..ra?guid=a58a7551-b1b1-47d8-b8f7-728d76d93105&id ent=001900&subDeed=316420>).

Не се спори по установеното в хода на ревизията, че 14 000 броя поименни акции с право на глас, притежавани от [фирма] от капитала на [фирма] са джирисани на [фирма] през 2008 г.

Съгласно решение, взето по протокол от ОС на [фирма], проведено на 10.09.2008 г., [фирма] ще продаде на [фирма] 25 (двадесет и пет) дяла с номинална стойност по 100,00 (сто) лв. всеки или с обща номинална стойност 2500,00 (две хиляди и петстотин) лв., представляващи 50% от капитала на [фирма], за продажна цена и при други условия за плащане, допълнително договорени между страните. Съгласно този протокол е взето решение [фирма] да бъде приет за съдружник в [фирма] и е оправомощен управителя на това дружество да подпише договор за продажба на дялове с новоприетия съдружник при договорените условия. Съгласно протокол от 10.09.2008 г. [фирма] е взело решение да стане съдружник в [фирма] и е приело устава на посоченото дружество. С молба от 10.09.2008 г. [фирма], действащо чрез управителя си Н. М. С., е направило искане за приемане на посоченото дружество като съдружник в [фирма]. От името на дружеството е заявена воля за приемане на условията на устава на „П. Строители на модерна Б.". С протокол от 10.09.2008 г. от заседанието на общото събрание на [фирма] е прието решение за приемането като съдружник в дружеството на [фирма] (последното - информация от ТР).

С договор за прехвърляне на право на собственост върху дружествен дял от 12.09.2008 г. (л. 24,25 от папка № 6 от преписката) [фирма] е продало 25 дружествени дяла, с номинална стойност от по 100,00 лв. всеки, от капитала на [фирма] за цена, платима в размер и по ред, подробно уточнен в отделно писмено споразумение между страните. Подписите на страните по договора са с нотариална заверка, направена от нотариус А. Б., с район на действие Софийски районен съд. Съгласно споразумение към договор за прехвърляне право на собственост върху дружествен дял от 12.09.2008 г., подписано на 12.09.2008 г., без нотариална заверка на подписите на страните по него (л. 26,27 от папка № 6 от преписката) [фирма] и [фирма] са се договорили, че общата продажна цена на двадесет и петте дружествени дяла е в размер на 3300000,00 (три милиона и триста хиляди) евро. Не се спори между страните, че продажната цена е заплатена по уговорения в споразумението начин от купувача на продавача.

След постановен от длъжностното лице отказ за вписване от 05.10.2009 г., на 15.12.2009 г. е прието решение на едноличния собственик на капитала на [фирма], с което са потвърдени взетите решения по Протокол от 10.09.2008 г.,

дадено е съгласие за продажбата на 25 дружествени дяла от капитала на [фирма] на [фирма], дадено е съгласие за приемането му като съдружник и е оправомощен управителят на дружеството да предприеме необходимите действия за вписване на подлежащите на вписване обстоятелства в ТР. С протокол от 18.12.2009 г. [фирма], като едноличен собственик на капитала на [фирма] е взело следните решение: потвърждаване на взетите такива по протокол от 10.09.2008 г.; даване на съгласие за участието на [фирма] като съдружник в [фирма]; даване на съгласие за закупуването на 25 дружествени дяла и оправомощаване на управителя на дружеството да предприеме необходимите действия за вписване на подлежащите на вписване обстоятелства в ТР.

Не се спори между страните и при справка в ТР се установява, че вписването на прехвърлянето на дяловете в ТР е осъществено на 29.12.2009 г.

Видно от РД:

Извършена е насрещна проверка на [фирма] във връзка с договор от 12.09.2008 г. за продажба на дялове от капитала на дружеството „П. Строители на модерна Б.“. Провеката е документирана с протокол № 2225-1000249-11/07.10.2010 г., от който е видно, че по силата на договор за прехвърляне право на собственост върху дружествен дял от 12.09.2008 г. [фирма] продава на [фирма] 25 дружествени дяла с номинална стойност 100,00 лева всеки от капитала на „П. Строители на модерна Б.“ за обща продажна цена платима в размер и по ред, уточнен подробно в писмено споразумение между страните. Констатирано е, че общо продажната цена е 3300000,00 евро, с уточнен начин на пращане както следва: 3300000,00 евро по сметка в [фирма], преведени авансово на 12.08.2008 г. и 2970000,00 евро, при подписване на споразумението, както следва: 990000,00 евро в [фирма], преведени на 12.09.2008 г.; 990000,00 евро в „У. Б. С.“, преведени на 15.09.2008 г.; 990000,00 евро в „Кооперативна ТБ С.“, преведени на 09.08.2008 г. Приложените банкови извлечения потвърждават направените преводи за покупката на дяловете.

Ревизиращите органи са направили следните изводи предвид така изложеното от фактическа страна: Договорът за покупко-продажба на дялове е в сила от датата на заверката му пред нотариус. Следователно, [фирма] е собственик на дялове от [фирма] от момента на сключване на договора. Докато тази промяна не се впише в ТР, тя няма действие и не може да бъде да бъде противопоставена на трети лица.

Извършена е насрещна проверка на „П. Строители на модерна Б.“ във връзка със същия договор. Провеката е документирана с протокол №2225-1000249-11/15.10.2010 г., от който са установяват посочените по-горе обстоятелства.

Във връзка с така установеното при извършените насрещни проверки, ревизиращите органи, изготвили РД са приели, че от датата на сключване на договора за покупко-продажба на дялове купувачът става собственик на тези дялове. Той управлява новото дружество и той движи неговите работи. Пред трети лица той все още няма легитимацията на нов собственик, тъй като третите лица научават тези факти от ТР. Докато тази промяна не бъде вписана, купувачът юридически не може да се представлява като собственик, да

сключва сделки от името на новото дружество, защото няма как да докаже на трети лица, че има правомощията да обвързва дружеството.

Ревизиращите органи също така са взели предвид, че съгласно счетоводен стандарт (СС) № 18 – Приходи, приходът се признава, когато: а) е вероятно предприятието да има икономическа изгода, свързана със сделката; б) сумата на прихода може да бъде надеждно изчислена; в) направените разходи или тези, които ще бъдат направени във връзка със сделката, могат надеждно да бъдат измерени; г) приходите за всяка сделка се признават едновременно с извършените за нея разходи (принцип на съпоставимост между приходите и разходите).

Отчели са също така, че има два метода за отчитане на инвестициите: на датата на търгуване и на датата на уреждане. При отчитане по дата на уреждане, активът се отписва на датата на уреждане, а на датата на търгуване се извършва преоценка по справедливата стойност на тази дата. Ако активът е „обявен за продажба” или „държани за търгуване”, датата на уреждане, е когато се получат парите. В този контекст са направили извод, че приходът би трябвало да е отчетен при нотариалната заверка на договора.

Посочили са, че съгласно стандарта за финансови инструменти - МСС 39 и МСС 32 и НСС-32 положението е следното: Предприятието отписва изцяло или частично финансовите си инструменти (включително произтичащите от обезпечения) единствено когато договорените права или задължения по тях бъдат погасени. О. на финансов инструмент се отчита в съответния отчетен период по следния начин: а) при реализиране на правата или уреждане на задълженията - резултатът от сделката се отразява като текущ финансов приход или текущ финансов разход от сделка с финансови инструменти; б) при отказ от правата или отменяне на задълженията - балансовата стойност на финансовия инструмент се отразява като текущ финансов разход или текущ финансов приход от отписване на финансови инструменти; в) при изтичане на срока за реализиране на правата или за уреждане на задълженията - балансовата стойност на финансовия инструмент се отразява като текущ финансов разход или текущ финансов приход от изтекъл срок на финансови инструменти; г) при отписване поради прехвърляне - резултатът от сделката се отразява като текущ финансов приход или текущ финансов разход от сделка с финансови инструменти. Приели са, че в конкретния случай е изпълнена „г”. Съгласно изискванията на СС 18 - Приход, трябва да се признае приход на датата на изповядването на сделката пред нотариуса. Когато продавачът запазва значителни рискове, свързани със собствеността, сделката не е продажба и приходът не се признава. В конкретния случай [фирма] продава процесните 25 дяла и тази воля на страните по сделката е документирана с договор за продажба пред нотариус.

Ревизиращите органи са приели, че приходът отчетен в резултат на продажбата на посочените 25 дяла по договора за прехвърляне на дялове (виж по – горе) неправилно е отчетен през 2009 г. по причина отказите на неговото вписване. Вписването на сделката от Агенцията по вписванията е извършено през 2009 г. Взели са предвид, че при ревизията по безспорен начин било доказано ,че в деня на подписване на договора от 12.09.2008 г. и споразумението към него от същата дата са джирисани безвъзмездно и в

присъствието на нотариус 50% от акциите на ИПК Родина, собственост на [фирма], в полза на [фирма], за да струват 25 негови дяла по номинал 2500,00 лв. 3330000,00 евро. Счели са, че след като има нотариална заверка на истинността на подписите при продажбата и джиросването на акциите в полза на купувача по сделката, тя не може да бъде отменена от Агенцията по вписванията. Агенцията по вписванията извършва вписване в ТР, а не се произнася има ли или не сделка (л. 136 от РД).

Предвид всичко гореизложено, ревизиращите органи са приели, че приходът от 6454160,76 лв., получени от тази сделка, са относими за финансовата 2008 г. Въз основа на направените фактически и правни изводи за 2009 г., счетоводният финансов резултат на дружеството следва да бъде намален със стойността на прихода, отразен в годишната данъчна декларация като корекция в резултат на счетоводна грешка в размер на 6454160,76 лв. относим и отчетен по РД за финансовата 2008 г.

Изготвеният РА орган по приходите е възприел изцяло предложението, направено в РД за установяване на задължения по ЗДДС, като е счел, че подаденото от дружеството възражение срещу РД, в тази част, е неоснователно като цяло.

Видно от РА, издаденият го орган по приходите е счел, че предвид сключването на договора за покупко-продажба на дялове на 12.09.2008 г. и извършените парични преводи по сделката, не са налице „обективни причини“, поради които да не се признае счетоводен приход през 2008 г. Пзовава се на т. 4.4. от Общите разпоредби на Националните стандарти за финансови отчети за малки и средни предприятия, СС 27, СС 28 и СС 32. Като тълкува разпоредбите на чл. 122 ТЗ, във връзка с изпълненото условие на чл. 120 ТЗ и чл. 129, ал. 2 ТЗ, прави извод, че месецът, през който е настъпило условието за приемане на съдружник, е месецът, през който общото събрание е взело решение за приемане на този съдружник. Обръща внимание на разликата между чл. 140, ал. 3 ТЗ и чл. 140, ал. 4 ТЗ. Обосновава извод, че правнорелевантният за търговското дружество и съдружниците момент на настъпване на подлежащите на вписване и произтичащи от взетото от общото събрание решение промени (приемане на съдружника), е моментът на постигане на необходимото съгласие, което формира волята на общото събрание (в случая изпълнението на чл. 120 ТЗ и чл. 122 ТЗ). Посочил е, че в този смисъл решенията на общото събрание относно промяна на персоналия състав на съдружниците пораждат незабавно действие във вътрешните отношения между дружеството и неговите съдружници, а предвиденият в чл. 140, ал. 4 ТЗ конститутивен ефект на вписването има действие за третите лица. Освен това, като е съобразил разпоредбата на чл. 6, ал. 2 ЗТР, представените документи и служебно извършената справка в ТР е направил извод, че всички предпоставки да бъде извършено вписване са били налице през месец 09. 2008 г. и единствено бездействието на страните по сделката е довело до забавяне на изпълнението на този формален акт.

С подадената до директора на Дирекция „ОУИ“ жалба РА е оспорен в частта, която е оспорена и пред съда.

След като е извършил анализ на всички сключени договори във връзка с учредяването на „П. Строители на модерна Б.“, прехвърлянето на дружествени

дялове и джиросването на акции, директорът на Д „ОУИ“ е направил извод, че придобиването на дяловете на [фирма] от страна на [фирма] за сумата от 3300000,00 евро (6454153,89 лв.) има за крайна цел придобиване на инвестицията на [фирма] в акциите на [фирма]. Отчел е, че договорът за прехвърляне на дяловете е вписан в ТР при Агенцията по вписванията през следващата година, на 29.12.2009 г. Допълнителното споразумение, тъй като е без надлежна заверка на подписите от нотариус, не е вписано в ТР.

Решаващият орган е приел, че спорът се свежда до въпроса, дали сключеният през 2008 г. договор за прехвърляне на дружествени дялове и извършеното през същата година погасяване на задължението за заплащане на цената на дяловете от данъчна и счетоводна гледна точка обосновава нарастване на икономическата изгода за [фирма] (т. е. формира приход) за 2008 г. или такъв ефект настъпва едва през 2009 г. при вписване на сделката в ТР.

Изложил е съображения, че по правило договорът за продажба на дружествени дялове е консенсуален, поради което с постигането на съгласието между страните по него транслативният му ефект настъпва. Отчел е, че действително нормата на чл. 129, ал. 2 ТЗ предвижда, че прехвърлянето се вписва в ТР. Посочил е, че в чл. 122 ТЗ също е установено задължение за вписване приеждането на нов съдружник. Това вписване, според него обаче, е предвидено, за да охранява интересите на трети за дружеството добросъвестни лица. Вписването, както на прехвърляне дружествен дял между съдружници, така и приеждането на нов съдружник, се явява надлежна гаранция за трети добросъвестни лица срещу незаконосъобразни действия и решения на дружеството, които могат да доведат до злоупотреба - например до неправомерна продажба на едни и същи дружествени дялове на различни лица. В този смисъл вписването цели да обезпечи съобразяване на дружеството в последващите му действия с извършено вече прехвърляне на дялове, като за приобретателя - съдружник установява ред за защита с икове по чл. 74 ТЗ, респ. чл. 71 ТЗ. Предвид така изложеното е направил извод, че актът на вписване има защитно и конститутивно действие само по отношение на трети добросъвестни лица. Само в този контекст правните последици от прехвърлителната сделка настъпват в един по-късен момент - от вписването ѝ в ТР. Напротив, във вътрешните отношения между страните по един договор за покупко-продажба на дялове не е необходимо, нито обосновано, действието и изпълнението му да бъде поставено в зависимост от факта кога и дали трети лица ще узнаят за него. Външното оповестяване не променя факта на знание за страните по прехвърлителната сделка, че такава сделка е сключена. В този смисъл във вътрешните отношения по един транслативен договор вписването има единствено оповестително действие, като транслативният ефект в отношенията между страните по сделката настъпва със сключването на договора в изискуемата от закона форма. Това означава, че няма пречка изпълнението на поетите ангажменти (например заплащането на цената на дяловете) да се извърши преди самото вписване, както в случая е постъпил купувачът [фирма] по процесната сделка.

Аминистративният орган е изложил съображения, че по отношение на преценката на сделката за целите на ЗКПО следва да се има предвид, че този данъчен закон е базиран изцяло върху счетоводните принципи и правила,

които следва да се прилагат приоритетно пред други специални закони. В чл. 4. ал. 2 от Закона за счетоводството (ЗСч) са посочени принципите при които се осъществява счетоводството, между които принципът на „текущо начисляване“ (приходите и разходите, произтичащи от сделки и събития, се начисляват към момента на тяхното възникване, независимо от момента на получаването или плащането на паричните средства или техните еквиваленти и се включват във финансовите отчети за периода, за който се отнасят) и принципът на „предимство на съдържанието пред формата“ – (сделките и събитията се отразяват счетоводно съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, а не формално според правната им форма, като съгласно ал. 3 от същата разпоредба предприятията осъществяват счетоводството на основата на документалната обосновааност на стопанските операции и факти). По силата на чл. 13, ал. 1 ЗСч активите, собственият капитал, пасивите, приходите и разходите се оценяват и записват при тяхното придобиване или възникване по историческата им цена или друга цена, в съответствие с приложимите счетоводни стандарти.

От друга страна, безспорно дяловете на дружество на друго предприятие са финансов актив и за тях важат правилата за счетоводното им отчитане по отношение на първоначално признаване, последващо отчитане и отписване, визирани в СС 32 „Финансови инструменти“ предвид възприетата от страна на ревизираното лице счетоводна база за отчитане (НСФОМСП). Съгласно т. 11.1. от СС 32 предприятието отписва (изважда от баланса) изцяло или частично финансовите си инструменти, единствено когато договорните права или задължения по тях бъдат погасени. По дефиниция на т. 11.5. отписването на финансов инструмент се отчита в съответния отчетен период по следния начин - при реализиране на правата или уреждане на задълженията и резултатът от сделката се отразява като текущ финансов приход или текущ финансов разход от сделка с финансови инструменти. Директорът на Д „ОУИ“ е изложил съображения, че със сключване на договор за прехвърляне дружествените дялове в изискуемата форма, съответно с получаване на насрещната престация по него (цялата стойност на цената на дяловете) още през отчетната 2008 г. [фирма] реализира нарастване на икономическа изгода (приход), съответно наличие на алтернативното изискване, визирано в т. 11.1. от СС 32 относно погасяване на договорните права или задължения. По – късното вписване на сделката в ТР не променя обстоятелството, че във вътрешните отношения между страните приходът вече е придобит. Отчел е, че от доказателствата по преписката следва, че получената през 2008 г. от жалбоподателя сума по договора за прехвърляне на дяловете е разходвана още през същата година. Приел е за правилни изводите на ревизиращите органи по приходите. Доводите на дружеството – жабоподател за прилагане на аналогия по отношение нормите на чл. 113 ЗКПО е приел за неоснователни. Счел е, че тази разпоредба касае промяна на субекта на данъчно облагане в следствие на преобразуване на търговско дружество без да стои във връзка и да указва кой е моментът на настъпване на вещно-транслативния ефект по спорния договор за прехвърляне на дружествени дялове във вътрешните отношения между страните по него.

2. По приложението на ЗДДС за данъчен период 01.09.2008 г. – 30.09.2008 г.

относно извършената корекция на данъчната основа на извършените доставки и на начисления данък:

Видно от РД, ревизиращите органи са отчетели, че за данъчен период от 01.09.2008 г. - 30.09.2008 г. е подадена справка-декларация в срока по чл. 125, ал.5 ЗДДС с резултат за периода ДДС за внасяне в размер на 1840,06 лв. Приели са, че са спазени изискванията на чл. 124 ЗДДС и чл. 113 ППЗДДС, като са заведени „Дневник за продажбите” и „Дневник за покупките”, в които са отразени извършените и получени доставки. В съответствие с изискванията на чл. 124 ЗДДС информацията от регистрите за отчитане на данъка е представена на хартиен и магнитен носител, за което е издаден протокол за приемане.

При ревизията ревизиращите органи са констатирани основания за корекция на данъчната основа на извършените доставки и на начисления данък след като са съобразили договора за прехвърляне право на собственост върху дружествен дял от 12.09.2008 г. и споразумението към него, подробно описани по – горе. Счетоводната статия за покупката на дяловете следва да се вземе с текуща дата, т. е. в деня на придобиването. Полученият приход представляващ освободена доставка се равнява на 6454153, 89 лв. Освободената доставка е следвало да се посочи в кл. 19 на справката-декларация за м. 09.2008 г. При ревизията са констатирани основания за корекция на данъчната основа на получените доставки и на данъчния кредит, като в резултат на всичко това за данъчен период м.09.2008 г. е определен ДДС за внасяне - 7239,74 лв., от които начислен и внесен в срок ДДС - 1840,06 лв. Определен е дължим такъв в размер на 5399,68 лв. За несвоевременно внесен данък на основание чл. 175 ЗДДС за периода от 15.10.2008 г. до 13.12.2010 г. е определена лихва в размер на 1392,95 лв.

Органът по приходите, издал РА, е счел за неоснователно възражението на [фирма] по тази част от РД по съображенията, посочени по – горе в частта по приложението на ЗКПО (стр. 120 от РА, т. 3). Приел е, че са налице основания за корекция на данъчната основа на извършените доставки и на начисления данък. Във връзка с посочения по – горе договор за покупко-продажба на дялове от 12.09.2008 г. е възприел, че счетоводната статия за покупката на дяловете е следвало да се вземе с текуща дата, тоест в деня на придобиването. Полученият приход, представляващ освободена доставка се равнява на 6454153,89 лв. Тази доставка е следвало да се посочи в кл. 19 на справката – декларация за м. 09. 2008 г. Резултатът за данъчния период е определен на ДДС за внасяне в размер на 6324,56 лв., от които начислен и внесен в срок ДДС в размер на 1840,06 лв. и остатък от дължим ДДС в размер на 4138,75 лв. За несвоевременно внесен данък, е определена и лихва в размер на 1149,63 лв., на основание чл. 175 ЗДДС за периода 15.10.2008 г. – 21.02.2011 г.

Директорът на Д”ОУИ” е намерил жалбата на дружеството-жалбоподател за неоснователна. Жалбоподателят е оспорил пред директора на Д”ОУИ” РА, в частта по ЗДДС, относно допълнително определеното данъчно задължение за месец септември 2008 г. в размер на 4138,75 лв. поради частично признат данъчен кредит и начислените лихви в размер на 1149,63 лв. Изложил е съображения, че периодът, в който следва да се извърши корекцията не е м.

09. 2008 г., а м. 12. 2009 г., когато е извършено вписване на продажбата на дружествените дялове в търговския регистър. За да се произнесе, решаващият орган е съобразил, че сделката по прехвърляне на дяловете не е отразена от жалбоподателя по ЗДДС като освободена доставка по смисъла на чл. 46, ал. 1, т. 5 ЗДДС. Взел е предвид, че по отношение на облагането по ЗДДС органът по приходите е приел, че за периода месец 09.2008 г. жалбоподателят е извършил освободена доставка по чл. 46, ал. 1, т. 5 ЗДДС, тоест финансова услуга на стойност 6454153,89 лв. (левовата равностойност на 3300000,00 евро), поради което сумата е следвало да намери отражение в кл. 19 на СД за м.09.2008 г. Предвид тази констатация с РА е извършена корекция по отношение на данъчната основа и на данъчния кредит за получените от ревизирано лице доставки (подробно описани в РА фактури за общоадминистративни разходи), като на основание чл. 73, ал. 2 ЗДДС е определено право на частичен, а не на пълен данъчен кредит по тях. В резултат е доначислен допълнителен данък за внасяне в размер на 4138,75 лв. и лихви за забава в размер на 1149,63 лв.

В контекста на изводите, които решаващият орган е направил по ЗКПО за момента на възникване на условията за признаване на прихода по сделката за продажба на дялове, е направил и изводите си по отношение облагането по ЗДДС. Счел е, че в настоящия случай се касае за финансова услуга, която представлява освободена доставка по чл. 46, ал. 1, т. 5 ЗДДС. Посочил е, че на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗДДС, във връзка с чл. 12, ал. 1 ППЗДДС, данъчното събитие за нея следва да се определи към датата, на която възникват условията да бъде признат прихода от нея съгласно ЗСч и относимите счетоводни стандарти. Доколкото договорът е сключен през м. 09.2008 г. и плащанията по него са извършени към този период, е направил извод, че извършената от органите по приходите през м. 09.2008 г. корекция в ползвания данъчен кредит е правилна и законосъобразна.

Съдът намира, че жалбата е неоснователна.

Както правилно е посочил ответникът, спорът по ЗКПО се свежда до въпроса, дали сключеният през 2008 г. договор за прехвърляне на дружествени дялове и извършеното през същата година погасяване на задължението за заплащане на цената на дяловете от данъчна и счетоводна гледна точка обосновава нарастване на икономическата изгода за [фирма] (т. е. формира приход) за 2008 г. или такъв ефект настъпва едва през 2009 г. при вписване на сделката в ТР.

Безспорно е по делото, че сумата по договора за прехвърляне на дялове от 12.09.2008 г. с нотариална заверка на подписите и споразумението от същата дата, което е неразделна част от него, е постъпила по сметка на дружеството през 2008 г., съобразно уговореното между страните, и не е отчетена като приход за финансовата 2008 г. След възникване на правоотношението и сключването на договора по чл. 129 ТЗ и споразумението, неразделна част към него, е налице вземане за [фирма] срещу [фирма]. Сключването на договора и споразумението към него през 2008 г. са правнорелевантните факти от значение за счетоводните записвания. Съдът намира, че фактът на невписване в ТР на договора, респективно прехвърлянето на дяловете, както и невписването на приемането на нов съдружник, през 2008 г. и кога е станало това, са без значение за счетоводното отразяване на сключената сделка.

Такава съществува и е сключена през 2008 г., когато в резултат на нея е възникнало вземането на [фирма] срещу [фирма]. Безспорен е също така факта, че сумата по сделката е платена през тази финансова година. Съдът приема, че резултатът от сделката е следвало да се отрази счетоводно през 2008 г., като текущ финансов приход, като по този начин той е следвало да участва и при формиране на финансовия резултат за 2008 г. Като е увеличил със сумата по сделката финансовия резултат за 2008 г., органът по приходите е действал правилно и законосъобразно. Верни са и се споделят от съда всички съображения, изложени в жалбата относно вписването като завършващ елемент на сложния фактически състав и самото действие на вписването в ТР. Те обаче, се неотнормирани към разрешаването на спорния по делото въпрос. За счетоводните и данъчни цели сключената сделка, сама по себе си, е следвало да бъде отразена в хронологичния опис на датата, на която е сключена, като от това счетоводно записване да произтекат съответните последици – признаване на приход за 2008 г. и съответното отразяване на това обстоятелство при формиране на финансовия резултат. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 1, 4 и 5 ЗСч, счетоводството се осъществява и финансовите отчети се съставят в съответствие с изискванията на този закон при съобразяването и на следните основни счетоводни принципи: т. 1. текущо начисляване - *приходите и разходите, произтичащи от сделки и събития, се начисляват към момента на тяхното възникване, независимо от момента на получаването или плащането на паричните средства* или техните еквиваленти и се включват във финансовите отчети за периода, за който се отнасят; т. 3 съпоставимост между приходите и разходите - *разходите, извършени във връзка с определена сделка или дейност, да се отразяват във финансовия резултат за периода, през който предприятието черпи изгода от тях, а приходите да се отразяват за периода, през който са отчетени разходите за тяхното получаване* и т. 5 предимство на съдържанието пред формата - *сделките и събитията се отразяват счетоводно съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, а не формално според правната им форма.* Съдът споделя посоченото от ответника, че по отношение на процесната сделка за целите на ЗКПО следва да се има предвид, че този данъчен закон е базиран изцяло върху счетоводните принципи и правила, които следва да се прилагат приоритетно пред другите специални закони. Освен това, правилни и законосъобразни са изводите на ревизиращите органи, органът по приходите, издал спорния РА и директора на Д"ОУИ" във връзка с приложението на СС 32 към процесната хипотеза. Съдът намира за ненужно да ги преповтаря тук. Правилно чл. 113 ЗКПО не е счетен за приложим към настоящия случай от ответника – той касае преобразуване, каквото не е налице в спорната хипотеза. По съображенията изложени по – горе досежно в частта по ЗКПО относно отразяването на сделката през 2008 г. и формирането на приход през същата година, неоснователна се явява жалбата и в частта по ЗДДС. Процесната сделка по прехвърлянето на дялове не е отразена от [фирма] като освободена доставка по чл. 46, ал. 1, т. 5 ЗДДС през месец 09.2008 г., когато е сключена тя. На основание чл. 9, ал. 2, т. 1 ЗДДС, във вр. с чл. 12, ал. 1 ППЗДС данъчното събитие за процесната сделка следва да се определи към м. 09. 2008 г., поради което правилно и законосъобразно е извършена

корекцията на данъчния кредит.

Предвид всичко изложено по-горе и като негова последица, неоснователна е жалбата и в частта за начислените лихви.

По разноските:

От представената фактура № 433 от 17.01.2012 г., издадена от Адвокатско дружество „Т. и Г.“ на [фирма] и извлечение от разплащателна сметка (л. 164,165 от делото) се установява, че жалбоподателят е заплатил сума в размер на 4800,00 лв. за „Процесуално представителство по адм. д. № 10362/11 г. по описа на Административен съд-София-град“. Адвокатското дружество е упълномощено от [фирма] (л. 162 от делото). Дружеството – жалбоподател претендира направените по делото разноски. Процесуалният представител на ответника също претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение.

Предвид изхода на спора и направените искания, съдът намира, че следва да се произнесе по въпроса за присъждането на разноските. Разноски следва да де присъдят на ответника в размер на 13993,00 (тринадесет хиляди деветстотин деветдесет и три) лв., за юрисконсултско възнаграждение съобразно материалния интерес, на основание чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във вр. с чл. 161, ал. 1, изр. второ и трето ДОПК.

Водим от горното и на осн. чл. 160, ал. 1 ДОПК и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 - ви състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ изцяло подадената жалба от [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управлението в [населено място], [улица], вх. „Б“, ап. 12, с вх. № 25511 от 23.11.2011 г. по описа на Административен съд София – град и вх. № 53-00-641 от 19.10.2011 г. по описа на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ - С. при Националната агенция за приходите, уточнена с молба от 16.12.2011 г., срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 21.02.2011 г., издаден от С. Н. Г.-главен инспектор по приходите при Териториална дирекция на НАП – [населено място], „Средни данъкоплатци и осигурители“, в частта, потвърдена с Решение № 1735 от 04.10.2011 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ - С. при Националната агенция за приходите,.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управлението в [населено място], [улица], вх. „Б“, ап. 12, да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ - С. при Националната агенция за приходите сума в размер на 13993,00 (тринадесет хиляди деветстотин деветдесет и три) лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

